

Arrest

nr. 351 998 van 27 augustus 2026
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. QUESTIAUX
Piersstraat 39
1080 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 16 februari 2026 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 14 januari 2026 tot weigering van de afgifte van een visum lang verblijf.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 (oud), van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 april 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 mei 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat M. QUESTIAUX verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. ASSELMAN, die *loco* advocaat T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 14 mei 2025 dient de verzoekster, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, bij de Belgische ambassade te Caïro, een aanvraag in voor een visum lang verblijf (type D). Zij beroept zich hierbij op de hoedanigheid van echtgenote van een in België als erkend vluchteling verblijvende man, de heer M. S. O..

Op 14 januari 2026 heeft de gemachtigde van de minister voor Asiel en Migratie deze aanvraag afgewezen.

Het betreft de thans bestreden beslissing. Zij werd aan de verzoekster ter kennis gebracht op 15 januari 2026 en is als volgt gemotiveerd:

“(…)

Overeenkomstig de overgangsmaatregelen bedoeld in artikel 24 van de wet van 18 juli 2025 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, wordt de visumaanvraag onderzocht overeenkomstig artikel 10, 10bis, 40bis, 40ter of 57/34, zoals geformuleerd vóór de inwerkingtreding van de wet van 18 juli 2025.

Betrokkene kan geen beroep doen op de bepalingen betreffende gezinshereniging in art. 10, §1 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

Overwegende dat een visumaanvraag werd ingediend voor mevr. I. H. S. geboren op (...)1994 van Eritrese nationaliteit, teneinde de vermoedelijke echtgenoot, dhr. M. S. O. geboren (...)1992 van Eritrese herkomst (hierna de referentiepersoon) te vervoegen in België.

Overwegende dat ter staving van de huwelijksband een 'Confirmation of marriage' dd. 17/03/2016 werd voorgelegd, afgeleverd door de 'Sharia Court of Ghinda'.

Overwegende dat dit document geen conforme huwelijksakte betreft maar een document afgeleverd door Sharia Rechtbank van Ghinda met betrekking tot het religieuze huwelijk. Overwegende dat het dossier bijgevolg geen bewijs bevat dat het religieuze huwelijk werd erkend door de burgerlijke instanties.

Overwegende dat dit document eveneens niet kan aanvaard worden als 'ander geldig bewijs' daar de vermeende huwelijksdatum niet overeenstemt met de informatie in het administratief dossier. Immers, de referentiepersoon verklaarde in zijn asielaanvraag dd. 26/06/2023 op eer en geweten dat hij met betrokkene zou zijn gehuwd in 2016. Echter maakt dit document duidelijk melding van een huwelijksdatum van 07/09/2014, zijnde 2 jaar eerder.

Overwegende dat op basis van het bovenstaande oordeelt onze dienst dat de authenticiteit van dit document niet gewaarborgd kan worden.

Gelet op het bovenstaande wordt de visumaanvraag geweigerd.

(...)

Motivatie

Wettelijke referenties: Art. 10, §1er, al.1, 4° van de wet van 15/12/1980

(...)"

2. Over de rechtspleging

2.1. Ingevolge artikel 5.12. van de wet van 17 juni 2026 betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verloopt de onderhavige procedure overeenkomstig de bepalingen die van toepassing waren vóór de inwerkingtreding van deze wet.

2.2. De verzoekster heeft de griffie van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) er tijdig van in kennis gesteld dat zij geen synthesememorie wenst neer te leggen.

De procedure wordt bijgevolg verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid (oud) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

2.3. Aan de verzoekster wordt het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan.

3. Onderzoek van het beroep

In een eerste middel beroept de verzoekster zich op een schending van artikel 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging (hierna: de Gezinsherenigingsrichtlijn), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 10, 11 en 62, §2 van de Vreemdelingenwet, van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 7 en 24 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van het rechtszekerheidsbeginsel, van het proportionaliteitsbeginsel, van het gelijkheidsbeginsel, van de "medewerkingsplicht", van het "doeltreffendheidsbeginsel", van het hoorrecht, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het enig middel wordt als volgt toegelicht:

“Moyen unique, pris de la violation des articles 17, de la DIRECTIVE 2003/86/CE DU CONSEIL du 22 septembre 2003 relative au droit au regroupement familial, des articles 2 et 3 de la loi du 29.7.1991 sur la motivation formelle des actes administratifs, de l'article 10, 11, 12bis et 62,§2 de la loi du 15.12.1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers et de l'article 8 de la Convention européenne des Droits de l'Homme, articles 7 et 24 et de la Charte des droits fondamentaux (sic), du principe de sécurité juridique, du principe de proportionnalité, du principe d'égalité, de l'obligation de coopération, du principe d'efficacité, du droit d'être entendu, du principe de raisonabilité et du principe de diligence.

La décision contestée concerne un refus d'une demande de regroupement familial avec un bénéficiaire de protection internationale conformément à l'article 10, §1, alinéa 1, 4° de la Loi sur les étrangers. Il s'agit en l'occurrence d'une demande de regroupement familial émanant de l'épouse étrangère d'un étranger "qui a été autorisé à séjourner dans le Royaume en tant que bénéficiaire d'un statut de protection internationale conformément à l'article 49, § 1, alinéas 2 ou 3, ou à l'article 49/2, §§ 2 ou 3".

En effet, il ressort des pièces du dossier administratif que l'époux de nationalité érythréenne, que la partie requérante souhaite rejoindre, a été reconnu comme réfugié. De plus, bien que la décision contestée ne reconnaisse pas explicitement que le regroupant bénéficie de la protection internationale en Belgique, cela peut être déduit de la référence claire à l'article 12bis, §§ 5-6 de la Loi sur les étrangers. Ces dispositions ne sont en effet applicables qu'au regroupement familial avec des étrangers qui bénéficient de la protection internationale.

Il ressort également des pièces du dossier administratif que la demande de visa a été introduite sur la base de l'article 10, §1, alinéa 1, 4° de la Loi sur les étrangers.

Première branche

La partie défenderesse soutient ne pas reconnaître le mariage invoqué par la requérante. Or, une telle position implique nécessairement qu'une acte de mariage existe, faute de quoi la question même de la reconnaissance ne pourrait se poser.

Si la partie défenderesse estime toutefois que le lien matrimonial n'est pas établi par un mariage religieux et que celui-ci ne peut ouvrir un droit au regroupement familial, il lui appartient d'indiquer sur quelles bases factuelles et juridiques précises elle fonde une telle appréciation.

En l'espèce, la décision attaquée ne précise ni les éléments de fait, ni les dispositions légales sur lesquelles elle repose. Ce faisant, la partie défenderesse méconnaît l'obligation de motivation, consacrée tant comme principe général du droit de l'Union européenne que par la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs.

Deuxième branche

La requérante se trouve dans l'impossibilité matérielle de produire des documents officiels établissant son lien matrimonial conformément à l'article 30 du Code de droit international privé du 16 juillet 2004 ou aux conventions internationales applicables.

En l'espèce, l'acte authentique attestant le mariage religieux n'a pu être légalisé — et ne pouvait raisonnablement l'être.

Dès lors, cet acte ne peut être considéré comme ayant été « produit en Belgique » au sens du CODIP. Il s'ensuit que la question de la reconnaissance, et partant l'application de l'article 27 CODIP ne se pose pas.

Troisième branche

L'évaluation par la partie défenderesse n'a pas été effectuée en fonction du questionnaire de l'OE (Office des Étrangers) rempli par la personne de référence dans le cadre de sa demande d'asile, ni en fonction du service militaire obligatoire en Érythrée et du récit de persécution du demandeur et de la personne de référence.

Il n'a pas été non plus tenu compte des déclarations et informations concernant son mariage que la personne de référence a fournies au parquet.

Aucune présomption fondée n'est invoquée qui pourrait indiquer un mariage de complaisance. La partie défenderesse reprend les motifs du parquet qui affirme que la présentation de l'acte de mariage, maintenant que la personne de référence est reconnue, procure un avantage en termes de séjour.

Cependant, la personne de référence a constamment déclaré être mariée à la demandeuse depuis le début de sa procédure d'asile.

Tant que le demandeur et la personne de référence sont séparés, l'intention a toujours été de se réunir. La personne de référence l'indique également dans son audition. En effet, ils sont tous deux persécutés par le gouvernement érythréen et ont besoin de protection et de leur vie familiale.

La partie défenderesse ignore que le mariage du demandeur et de son épouse est conforme aux normes des zones rurales érythréennes et qu'ils n'ont pas l'habitude de prendre des photos lors de leur mariage. La partie défenderesse ignore complètement les différences culturelles démontrées.

Le fait de ne pas prendre en compte ces informations constitue une violation de l'obligation de diligence, et le fait de ne pas y faire référence et de ne pas motiver suffisamment constitue une violation de l'obligation de motivation.

Ce sont des indices convaincants d'un lien familial réel entre les deux.

La partie défenderesse ignore également le contexte du demandeur et de son épouse, le fait qu'ils ont été séparés contre leur volonté par l'État érythréen, la détention du demandeur et sa réintégration dans l'armée, et le fait qu'il n'ait pu fuir que plus tard pour reprendre contact avec son épouse.

À aucun moment, la décision contestée ne fait référence aux déclarations faites par la personne de référence à l'Office des Étrangers (OE) lors de sa demande d'asile et au Commissariat général aux réfugiés et aux apatrides (CGRA) lors de son entretien personnel. Il semble donc que la partie défenderesse n'ait pas pris connaissance des déclarations de la personne de référence.

Pour l'évaluation individuelle visée à l'article 17 de la directive, les États membres doivent, lors de l'évaluation des preuves soumises par le demandeur, prendre en compte tous les facteurs pertinents, y compris l'âge, le sexe, l'éducation, le contexte et le statut social, ainsi que les aspects culturels spécifiques (Communication de la Commission au Conseil et au Parlement européen concernant les lignes directrices pour l'application de la directive 2003/86/CE relative au droit au regroupement familial,

Il n'y a effectivement pas d'acte de mariage officiel et légalisé, et il convient de se référer, entre autres, aux déclarations faites par l'épouse in tempore non suspectu concernant son mariage et concernant la demanderesse. Ces déclarations concordent avec celles du demandeur.

La partie défenderesse doit évaluer l'ensemble des éléments de preuve. Il n'est pas clair pourquoi la partie défenderesse n'a pas inclus ces informations dans sa décision et ne les a pas prises en considération. D'autre part, la partie requérante avait également déposé un courrier reprenant un descriptif de sa situation et la situation dans laquelle elle se trouvait.

Comme exposé ci-dessus, les demandes de regroupement familial des personnes bénéficiant d'une protection internationale doivent être évaluées avec souplesse et compréhension de la situation particulièrement précaire dans laquelle se trouvent les demandeurs. La partie défenderesse qui parle du demandeur, lui-même réfugié, qui voit sa chance de demander le regroupement familial, dévalorisant le temps trop limité qu'ils peuvent passer ensemble en tant que couple, ne témoigne en aucun cas d'une position qui montre de la compréhension pour ce que la migration forcée signifie pour le demandeur et la personne de référence.

La partie défenderesse n'a pas tenu compte de ce que la Cour européenne des droits de l'homme (CEDH) décrit dans Tanda-Muzinga comme « les événements ayant perturbé et désorganisé sa vie familiale et conduit à lui reconnaître le statut de réfugié » (...) » (CEDH, Tanda-Muzinga c. France, 10 juillet 2014, n° 2260/10), bien au contraire.

La partie défenderesse aurait dû procéder à un examen diligent de tous les éléments du dossier administratif dont elle avait connaissance, ou aurait dû avoir connaissance, tels que les déclarations faites lors de la procédure d'asile concernant le mariage, qui concordent avec les données du dossier de visa et les déclarations du demandeur concernant son épouse et de celle-ci concernant le demandeur (CCE, 30 juin 2016, n° 170.949).

Selon la CEDH, dans le cadre d'un regroupement familial avec un réfugié, il convient de prendre en compte « d'autres éléments de preuve » qui correspondent aux déclarations cohérentes sur les liens familiaux depuis la demande d'asile auprès des autorités d'asile (CEDH, TandaMuzinga c. France, 10 juillet 2014, n° 2260/10,

§79 ; CEDH, *Mugenzi c. France*, 2014, 10 juillet 2014, 52701/09, §59). La CEDH renvoie également dans ces arrêts à sa jurisprudence concernant le bénéfice du doute appliqué aux demandeurs d'asile compte tenu de la situation particulière dans laquelle ils se trouvent ; ils doivent, dans de nombreux cas, bénéficier du doute lors de l'évaluation de la crédibilité de leurs déclarations et des documents soumis à l'appui de celles-ci (CEDH, *F.N. et autres c. Suède*, 18 décembre 2012, n° 28774/09, §67 et CEDH, *Mo.P. c. France*, 30 avril 2013, n° 55787/09 dans CEDH, *Tanda-Muzinga c. France*, 10 juillet 2014, n° 2260/10, §69 et CEDH, *Mugenzi c. France*, 2014, 10 juillet 2014, 52701/09, §47).

La partie défenderesse viole le droit à la vie familiale du demandeur et de la personne de référence, le principe de diligence, l'obligation de motivation, le principe de raisonabilité et les articles 10 et suivants de la loi sur les étrangers.

Quatrième branche

Dans son arrêt du 13 mars 2019 (affaire C-635/17), la Cour de justice de l'Union européenne a rappelé les principes fondamentaux applicables à la preuve du lien familial dans le cadre de la directive 2003/86/CE.

La Cour rappelle tout d'abord que, conformément à l'article 5, § 2, premier alinéa, de la directive 2003/86, une demande de regroupement familial doit être accompagnée de documents établissant le lien familial. L'article 11, § 2, de cette directive précise qu'il s'agit en principe de documents officiels, mais qu'en l'absence de tels documents, les États membres sont tenus de prendre en considération d'autres moyens de preuve.

L'article 5, § 2, deuxième alinéa, de la directive prévoit en outre que les États membres peuvent, afin d'établir l'existence du lien familial, procéder à des entretiens, entendre les membres de la famille et effectuer toute autre enquête jugée nécessaire.

S'agissant de l'appréciation de la valeur probante et de la plausibilité des éléments fournis, la Cour souligne que les autorités nationales doivent procéder à une appréciation individuelle, tenant compte de l'ensemble des éléments pertinents, notamment :

- l'âge,
- le sexe,
- le niveau d'éducation,
- l'origine,
- la position sociale des intéressés,
- ainsi que les aspects culturels spécifiques, conformément également au point 6.1.2 des lignes directrices relatives à la directive 2003/86.

Comme l'a relevé l'avocat général dans ses conclusions (pts 65, 66, 77, 79 et 81), cette appréciation implique, d'une part, une évaluation objective fondée sur des informations fiables, précises, actuelles et objectives concernant la situation dans le pays d'origine, y compris la législation applicable, sa mise en œuvre et le fonctionnement des autorités administratives.

D'autre part, les autorités doivent également tenir compte de la situation personnelle concrète du regroupant et des membres de sa famille, ainsi que des difficultés particulières auxquelles ils sont confrontés. Les exigences relatives à la preuve doivent dès lors être proportionnées et adaptées à la nature et à l'intensité des obstacles rencontrés, notamment lorsque les intéressés démontrent qu'il leur est impossible d'obtenir des documents officiels.

La Cour rappelle enfin que, conformément au considérant 8 de la directive 2003/86, la situation des réfugiés et des bénéficiaires de la protection subsidiaire appelle une attention particulière, compte tenu des circonstances qui les ont contraints à fuir leur pays et qui les empêchent souvent de mener une vie familiale normale. Les lignes directrices précisent d'ailleurs que, pour les réfugiés, il est fréquemment impossible ou dangereux de produire des documents officiels ou de s'adresser aux autorités diplomatiques de leur pays d'origine.

En conséquence, en l'absence de fraude manifeste ou de manquement grave à l'obligation de coopération, le seul défaut de documents officiels ne peut justifier un rejet automatique de la demande de regroupement familial. L'absence de preuve documentaire doit être intégrée dans une appréciation globale et individualisée, sans exonérer les autorités de leur obligation de tenir compte d'autres éléments de preuve, conformément à l'article 11, § 2, de la directive 2003/86. L'article 12, par 5 -6 précise également :

(...)

En l'espèce, la partie défenderesse a rejeté la demande uniquement en raison de l'absence de preuve documentaire du mariage, sans tenir compte :

- de la situation individuelle de la requérante et de son époux,
- de leur statut de réfugiés,
- du contexte et des conditions propres à l'Érythrée,
- ni du poids juridique et social du mariage religieux, et ce sans même se référer aux dispositions légales applicables.

Premièrement, selon le Haut-Commissariat des Nations Unies pour les réfugiés (HCR / UNHCR), les mariages religieux ou coutumiers sont également susceptibles d'ouvrir un droit au regroupement familial pour les réfugiés. Le HCR précise en effet que :

« Moreover, not only legally-recognized spouses (including same-sex spouses), but also individuals who are engaged to be married, who have entered a customary marriage (also known as "common-law" marriages), or who have established long-term partnerships (including same-sex partners), are to be considered as spouses. » UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), *Refugee Family Reunification. UNHCR's Response to the European Commission Green Paper on the Right to Family Reunification of Third Country Nationals Living in the European Union (Directive 2003/86/EC)*, février 2012, disponible sur Refworld .

La Cour européenne des droits de l'homme considère également que les mariages religieux doivent être pris en compte comme des liens familiaux au sens de l'article 8 de la Convention européenne des droits de l'homme.

Dans l'arrêt *Abdulaziz, Cabales et Balkandali c. Royaume-Uni*, la Cour a jugé que :

« Mr and Mrs Cabales had gone through a ceremony of marriage (...) and the evidence before the Court confirms that they believed themselves to be married and that they genuinely wished to cohabit and lead a normal family life. (...) In the circumstances, the committed relationship thus established was sufficient to attract the application of Article 8. » CEDH, *Abdulaziz, Cabales et Balkandali c. Royaume-Uni*, 28 mai 1985, § 63.

La Cour reconnaît ainsi qu'un mariage religieux, dès lors qu'il correspond à une relation réelle, stable et vécue comme telle par les intéressés, constitue une vie familiale protégée par l'article 8 CEDH.

Il ressort ainsi clairement de la position du HCR que la notion de conjoint en matière de regroupement familial ne se limite pas aux seuls mariages civils officiellement reconnus, mais englobe également les mariages religieux et coutumiers, particulièrement dans le contexte des réfugiés.

Une telle motivation est manifestement insuffisante et constitue une violation de l'obligation de motivation, en tant que principe du droit de l'Union européenne.

Deuxièmement, il convient également de considérer que depuis son arrivée en Belgique, le mari de la requérante a toujours indiqué qu'il était marié avec cette dernière. D'autre part, il a déposé l'acte de mariage, non-traduit lors de son arrivée en Belgique. Ce document était en possession de l'Office des étrangers dès son arrivée et il a également mentionné son épouse.

Concernant ce document, il s'agit d'un document de 2016, confirmant un mariage de 2014. Il est rédigé en arabe. Lors de son audition à l'OE, qui s'est fait en tigrinya, pour le requérant, il n'avait pas encore de traduction, vu qu'elle a été faite en 2024. Le document remis indique en grand 2016, et il semble assez évident que l'interprète présente ne comprenant pas l'arabe a simplement repris l'année 2016 comme l'année de mariage vu que c'était ce qui était repris sur le papier. Ne maîtrisant pas l'arabe, il n'a pas pu constater qu'il s'agissait d'une confirmation d'un mariage de 2014. Il n'y a dès lors pas de contradiction étant donné que cet acte a été déposé depuis le début de sa procédure et qu'il est tout à fait possible qu'il y a eu une mécompréhension avec l'interprète au vu des langues différentes de l'acte et de la langue parlée.

Il s'agit d'une analyse erronée de la partie adverse qui n'a d'une part posé aucune question aux parties, et n'a pas analysé le dossier de Monsieur.

Troisièmement, l'Érythrée connaît un important exode de jeunes hommes et femmes. Leur âge est souvent jeune parce qu'ils craignent le service militaire tel qu'il existe en Érythrée (dont on admet que ce service militaire constitue en soi une persécution). Il s'agit souvent de personnes récemment mariées, étant donné qu'en Érythrée, on se marie très jeune. Cela coïncide alors souvent avec l'âge où le pays devient trop dangereux et où l'on se voit contraint de le quitter. En raison de la manière dont le regroupement familial en

Belgique était organisé pour les personnes originaires d'Érythrée, elles sont toutes obligées de se rendre à l'ambassade belge d'un pays voisin. La Belgique n'a en effet pas d'ambassade en Érythrée, et a transposé l'article 5 de la directive sur le regroupement familial de telle sorte que la personne de référence ne peut pas demander le regroupement familial, mais que la personne à regrouper doit se présenter physiquement à l'ambassade dans le pays tiers. Étant donné que l'Érythrée est une dictature totalitaire, avec des frontières fermées, et qu'il s'agit de regroupement familial avec des réfugiés, ces personnes sont obligées de rester dans le pays tiers en attendant leur demande de regroupement familial, souvent avec tous les problèmes que cela implique : pas de droit de séjour, pas d'accès au marché du travail, pas d'accès à l'éducation, guerre civile, etc.

Il est évident que l'époux(se) d'un(e) réfugié(e) érythréen(ne) doit attendre que son partenaire ait un droit de séjour pour introduire une demande de visa, car c'est une condition légale. Il est également évident qu'il faut se rendre dans un pays voisin pour cela, étant donné qu'il faut un visa de sortie pour quitter l'Érythrée, que l'on obtient rarement (et encore moins pour se regrouper avec un réfugié) et parce qu'il n'y a pas d'ambassade belge compétente en Érythrée même. Le fait que la personne concernée reste alors dans ce pays voisin pendant le traitement de la demande de visa est généralement dû au fait qu'en cas de retour en Érythrée, elle risque des persécutions pour franchissement illégal de la frontière (détention, violences sexuelles, torture et mauvais traitements).

Cependant, la partie adverse manque à l'obligation d'individualisation, en ne tenant pas compte du contexte d'où viennent les demandeurs, du mariage dans leur culture, de l'impact du service militaire érythréen et du caractère totalitaire de l'État érythréen, et ignore le fait qu'il s'agit de réfugiés et que leur situation spécifique de réfugiés doit être prise en compte.

L'OE part à tort du contexte national et de la signification du mariage en Belgique sans prendre en compte l'origine, la culture et la situation de migration forcée des demandeurs.

La partie défenderesse se fonde uniquement le fait qu'aucun acte officiel n'ait été déposé. Il n'y a pas d'enquête propre.

Et enfin, il y a lieu de souligner qu'en Érythrée, le mariage religieux constitue de manière non équivoque un mariage valable, reconnu comme tel dans l'ordre juridique et social du pays.

Plusieurs études consacrées à la législation et à la pratique érythréennes en matière de mariage dont un article du 24.6.2018 Marriage Law in Eritrea, Types and Methods of Proof Amanuel Yohannes Abraha (pièce 2) confirment unanimement qu'il existe trois formes officielles de mariage en Érythrée :

- le mariage civil,*
- le mariage religieux,*
- le mariage traditionnel (coutumier).*

Religious or customary marriages remain two of the three forms of marriages recognized by the NCCE. The policy behind the NCCE favors registering religious or customary marriages in a register of civil status. However the reality of the country is not ripe for strictly enforcing such a requirement. In recognition of this reality failure to register such marriages does not lead to invalidity. No distinction or hierarchy is implied between the three forms of marriage. Religious or customary marriages have the same effect as civil marriage even if they are not registered. Furthermore, failure to observe some rules of a religious or customary marriage does not automatically invalidate the marriage, except where a court passes a decision to that effect. In addition a religious or customary institution cannot declare a marriage invalid for not observing some of its rules.

Il ressort de ces études que l'absence d'enregistrement du mariage n'affecte pas sa validité.

Dans une étude approfondie menée par l'Université d'Amsterdam, une recherche a été consacrée à la procédure néerlandaise de regroupement familial concernant des ressortissants érythréens. Cette étude constate que la pratique des autorités néerlandaises de l'asile consistant à refuser le regroupement familial entre époux érythréens, au motif qu'un acte de mariage religieux non enregistré ne constituerait pas la preuve d'un mariage officiellement valable et que les ressortissants érythréens seraient en mesure de solliciter des documents officiels auprès des autorités érythréennes, soulève de sérieuses interrogations et appelle de vives critiques.

L'étude relève que la législation érythréenne sur laquelle se fondent les autorités néerlandaises ne constitue qu'une représentation purement théorique du droit érythréen et qu'elle ne correspond absolument pas à la

réalité en Érythrée, de sorte que l'information à laquelle il est ainsi fait référence doit être considérée comme peu fiable.

Il convient en outre de souligner qu'il ressort des informations disponibles que ce n'est que depuis 2015 que la législation érythréenne rend l'enregistrement des mariages obligatoire. Toutefois, si l'enregistrement est imposé, il n'est nullement lié à la validité du mariage. En d'autres termes, le droit érythéen ne prévoit pas que l'absence d'enregistrement d'un mariage entraîne l'invalidité de celui-ci :

The IND bases its position that Eritreans are generally able to possess or obtain official identity documents and documents proving their family ties on information from the website of the Eritrean Ministry of Information²⁵, an EASO report on Eritrea of 2015²⁶ and a the country report of the Dutch Ministry of Foreign Affairs of 2015.²⁷ In February 2017 the Ministry of Foreign Affairs issued new country report on Eritrea.²⁸ According to these sources, Eritrea has an electronic population register that is kept up-to- date. From those registers, transcripts can be requested for different purposes (for individuals, families, etc.). Many inhabitants possess a residence card or an identity card, which they must show on many occasions. Irrespective of their domicile, every inhabitant of Eritrea can request extracts of the civil registers in Asmara. The 'Public Registration Office' in Asmara issues official documents about birth, marriage, divorce, residence, associations, marital state and the family. These documents are valid in all countries. It is also possible to obtain these documents from abroad. The Eritrean representations abroad can authorise a third person. With this authorisation, a third person can apply for the required documents at the authorities in Eritrea.

The IND holds that religious marriages are recognised as 'legally valid' marriages, but only if they have been recorded in the civil registers. Further, to obtain an ID card, the applicant must contact the embassy of Sudan.

In this section we will show that there are other sources which raise doubts about the validity of the IND's position. We will first discuss some relevant history of Eritrean family law. After that we will address the registration of religious and customary marriages and the possibility to obtain identity documents. For this purpose we will mainly refer to information from two experts: Günter Schröder (consultant and expert on the Horn of Africa²⁹) and Yohannes Amanuel (a former judge of Eritrea in civil and criminal law cases). Both experts spoke during an expert meeting on 7 March 2017.³⁰ Finally we will discuss the potential risks for family members or other third parties when they request official documents from the Eritrean authorities on behalf of an Eritrean sponsor residing in the Netherlands.

(...)

According to Article 556 of the ErCC all types of marriage are equivalent.³⁴ Marriage produces the same legal effects, whatever the form according to which it has been celebrated. No distinction shall be made as to whether the marriage has been celebrated before a civil status officer or according to the forms prescribed by religion or custom.

Registration of marriages is obligatory, under Article 113 ErCC. However according to Amanuel the validity of the marriage is not affected by non-registration.

Religious institutions also issue civil status documents. All Eritrean authorities recognise birth, baptism, and marriage certificates issued by recognised religious communities as legal proof of the civil status event recorded in them. For religious marriages it is not mandatory to have a civil marriage certificate issued.

The Ministry of Foreign Affairs country report on Eritrea Compared to this information, the official Dutch country report on Eritrea from 2017 at first sight seems to draw - with regard to registration of civil status documents – a completely different picture. From the section on 'documents' a general image arises of an orderly organised country in which everything works as designed.⁴² Only once the country report refers to practical problems. ⁴³ It quotes a confidential source, stating that it is difficult for Eritreans to obtain an identity document on short notice, due to electric power interruption, limited opening hours and absence of the civil servants. Also in many other respects, the country report leans on 'confidential sources', for instance describing the procedure for obtaining a birth certificate⁴⁴ and the non-recognition of religious marriage acts as identity document⁴⁵. The information presented in the Country Report appears to have been derived from official documents and confidential sources on how things should go, but it gives no insight in what happens in reality. In that respect, the information given by Schröder and Amanuel seems to remain uncontested and can serve as complementary information.

However, the Dutch report also contains contradicting or at least confusing information. It states – on authority of EASO - that religious marriage acts are not recognised as official marriage acts, but are used as source-document in order to have a marriage document registered at the Civil Register.⁴⁶ The purport of this passage is limited to the legal question to what extent a religious marriage act can be equated with a civil

marriage act. However, it might wrongly be understood that religious marriages would not be valid as long as they are not registered in the Civil Register. This misunderstanding prominently figures in the legal discourse before the Dutch courts. In his presentation on 7 March, Amanuel criticized several judgments by Dutch Courts wrongly assuming that a religious or traditional marriage that is not registered must be considered invalid.⁴⁷ Recently the district court of Amsterdam has ruled that the State Secretary of Security and Justice had given insufficient reasons why a religious marriage, which is not registered in the Kebabi register, is not valid.⁴⁸ (...)

3.5. Conclusion

On the basis of the information of Schroder and Amanuel the IND's position that religious or customary marriages are only valid if they are registered and can thus be proved with official documents, may be questioned. Furthermore various sources referred to in the EASO report and the Dutch Ministry of

Foreign Affairs country report of 2015 confirm that it is very difficult to obtain identity documents from the Eritrean authorities. ⁵⁹ Finally several reports substantiate that it may be dangerous for family members and other third parties to request the Eritrean authorities to issue official documents on behalf of an Eritrean asylum status holder in the Netherlands.⁶⁰ The answer to the first research question of this expert opinion is thus that the rejection by the IND of the explanation of Eritrean sponsor for the lack of official documentation is not based on sufficient and reliable country of origin information. As a result, the strict application of the concept of bewijsnood may make it very difficult or even impossible for Eritrean asylum status holders to reunite with their family members.

Si la requérante et la personne de référence avaient été entendues à ce sujet, elles auraient pu fournir des explications sur la forme de leur mariage et confirmer les informations exposées cidessus. En s'abstenant de les entendre, la partie défenderesse a violé le droit d'être entendu de la requérante, en tant que principe général du droit de la bonne administration.

Il ne ressort par ailleurs nullement de la décision attaquée que la partie défenderesse aurait consulté des informations objectives sur le pays d'origine, ce qui constitue une violation de son devoir de diligence et de son obligation d'enquête.

Cinquième branche

La partie adverse a refusé le regroupement familial au motif que le document valable n'était pas authentique ;

"Overwegende dat op basis van het bovenstaande oordeelt onze dienst dat de authenticiteit van dit document niet gewaarborgd kan worden."

L'article 11 de la loi sur les étrangers énumère plusieurs raisons sur base desquelles un visa peut être refusé.

Or, la décision attaquée ne mentionne aucun des motifs de refus prévus à l'article 11 §1 de la loi du 15 décembre 1980. La décision ne semble pas non plus se fonder sur l'absence de preuve du lien matrimonial.

Force est de constater qu'elle se concentre sur l'authenticité du document du document qui n'est pas un des motifs repris dans la loi 80 et notamment les articles 11 et 12bis.

Le défendeur se limite actuellement à constater l'acte de mariage déposé n'est pas authentique sans faire une analyse individuelle de la situation.

Dans un arrêt de Votre Conseil du 19.1.2023, n° 283 659, le même constat était posé (voir point 3.5 – 3.7). Ce raisonnement s'applique également au cas d'espèce.

La partie requérante a confirmé qu'elle était mariée depuis 2014 et qu'ils ont vécu ensemble c'est-à-dire jusqu'à ce que la personne à regrouper quitte l'Érythrée pour des raisons qui ont finalement conduit à sa reconnaissance en tant que réfugiée en Belgique. Il n'est pas non plus contesté que les parties ont tous les deux la nationalité érythréenne.

Le demandeur observe donc dans ce contexte qu'au moment de la conclusion du mariage en Érythrée, aucun des deux partenaires ne disposait d'un droit de séjour en Belgique ni n'en avait la perspective. Il s'agit d'un mariage entre deux ressortissants érythréens en Érythrée et le défendeur a expressément confirmé qu'ils ont vécu ensemble. Il n'est pas non plus contesté que le demandeur a fui son pays d'origine vers

l'Europe après avoir été détenu pour faire le service militaire. Il a introduit une demande de protection internationale en Belgique qui a finalement abouti à une reconnaissance comme réfugié et alors que le défendeur ne conteste pas non plus que le demandeur n'a quitté son pays d'origine qu'après 2014.

De nombreux éléments et déclarations peuvent ainsi au moins montrer que le couple entretient bel et bien une relation amoureuse depuis 2014 et jusqu'à ce jour. Que des hauts et des bas surviennent en raison de la distance n'est que normal.

Aucune analyse n'a été faite, aucun élément factuel n'est repris pour démontrer que ce mariage n'existe pas, qu'il n'y pas de lien matrimonial

Force est de constater que l'OE omet de se fonder sur l'unique disposition pertinente (art. 11 de la loi du 15 décembre 1980), ce qui constitue une violation de la légalité et de la compétence liée de l'administration."

De verzoekster beroept zich onder meer op een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 9 november 2017, nr. 239.826; RvS 28 juni 2018, nr. 241.985).

Het komt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) als annulatierechter evenwel niet toe zijn beoordeling in de plaats te stellen van de bevoegde administratieve overheid.

De Raad stelt vooreerst vast dat in de thans bestreden beslissing wordt gesteld dat de verzoekster zich niet kan beroepen op de bepalingen betreffende de gezinshereniging in artikel 10, §1, eerste lid, 4°, van de Vreemdelingenwet. De verweerder licht in het algemeen toe dat de verzoekster de voorliggende aanvraag heeft ingediend teneinde haar vermoedelijke echtgenoot, dhr. M. S. O. (dit is de referentiepersoon) te vervoegen in België. De verweerder stelt vervolgens vast dat de verzoekster ter staving van de huwelijksband een document '*Confirmation of marriage*' gedateerd op 17 maart 2016 heeft voorgelegd, dat werd afgeleverd door de '*Sharia Court of Ghinda*' en dat dit document geen conforme huwelijksakte betreft maar een document afgeleverd door Sharia Rechtbank van Ghinda met betrekking tot het religieuze huwelijk. De verweerder geeft aan dat het dossier bijgevolg geen bewijs bevat dat het religieuze huwelijk werd erkend door de burgerlijke instanties. Verder wordt gesteld dat dit document ook niet kan aanvaard worden als 'ander geldig bewijs' omdat de vermeende huwelijksdatum niet overeenstemt met de informatie in het administratief dossier nu de referentiepersoon in zijn asielaanvraag van 26 juni 2023 vermeldt dat hij met de verzoekster zou zijn gehuwd in 2016 terwijl het voormelde document duidelijk melding van een huwelijksdatum van 7 september 2014, zijnde 2 jaar eerder. De verweerder besluit daarom dat de "*de authenticiteit van dit document niet gewaarborgd kan worden*".

Hoewel in de bestreden beslissing niet uitdrukkelijk wordt erkend dat de referentiepersoon in België de internationale bescherming geniet, blijkt dit wel uit het administratief dossier en kan dit tevens worden afgeleid uit de verwijzing in de bestreden akte naar artikel 10, §1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling is immers enkel van toepassing op de aanvragen om toelating tot verblijf met het oog op de gezinshereniging met vreemdelingen die in België de internationale bescherming genieten.

Artikel 12bis van de Vreemdelingenwet, zoals van toepassing inzake de thans voorliggende aanvraag, omvat de volgende specifieke bepalingen inzake de beoordeling door het bestuur van het bewijs van de bloed- of aanverwantschapsband van de vreemdeling die verzoekt om de gezinshereniging met een erkend vluchteling:

"§ 5. Wanneer het familielid of de familieleden van een als vluchteling erkende vreemdeling of van een vreemdeling die subsidiaire bescherming geniet, met wie de bloed- of aanverwantschapsbanden al bestonden vóór hij het Rijk betrad, geen officiële documenten kunnen overleggen die aantonen dat zij voldoen aan de in artikel 10 bedoelde voorwaarden met betrekking tot de bloed- of aanverwantschapsband, wordt rekening gehouden met andere geldige bewijzen die met betrekking tot die band in dit verband worden overgelegd. Bij gebrek hieraan, kunnen de in § 6 voorziene bepalingen worden toegepast."

Aldus dient de verweerder vooreerst na te gaan of de verwantschapsband met de als vluchteling erkende vreemdeling reeds bestond voordat de erkend vluchteling het Rijk betrad en of er bij de visumaanvraag een officieel document wordt gevoegd met betrekking tot de in artikel 10 van de Vreemdelingenwet bedoelde voorwaarden met betrekking tot de aanverwantschapsband. Pas wanneer de verweerder vaststelt dat er geen officiële documenten werden overgelegd, dient er ook rekening te worden gehouden met "*andere*

geldige bewijzen die met betrekking tot die band" worden overgelegd. De voormelde bepalingen zijn erop gericht om, bij gebrek aan officiële documenten, te onderzoeken of de bloed- of aanverwantschapsband met de voormelde specifieke categorie van gezinsherenigers al dan niet kan worden aangenomen op grond van andere geldige bewijzen. Bij gebrek aan dergelijke *"andere geldige bewijzen"*, kunnen tot slot nog de bepalingen van artikel 12bis, §6, van de Vreemdelingenwet worden toegepast.

Artikel 12bis, §6 van de Vreemdelingenwet voorziet in de volgende algemene bepalingen inzake het bewijs van de bloed- of aanverwantschapsband in het kader van een aanvraag met het oog op de gezinshereniging met in België verblijvende vreemdelingen:

"§ 6. Indien wordt vastgesteld dat de vreemdeling de ingeroepen bloed- of aanverwantschapsbanden niet kan bewijzen door middel van officiële documenten, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie, kan de minister of zijn gemachtigde rekening houden met andere geldige bewijzen die in dit verband worden overgelegd.

Indien dat niet mogelijk is, kan de minister of zijn gemachtigde overgaan of laten overgaan tot een onderhoud met de vreemdeling en de vreemdeling die vervoegd wordt, of tot elk onderzoek dat noodzakelijk wordt geacht en in voorkomend geval voorstellen om een aanvullende analyse te laten uitvoeren."

Zoals hoger reeds toegelicht, kunnen deze algemene bepalingen enkel worden toegepast op de situatie van een familielid van een erkend vluchteling (met wie de bloed- of aanverwantschapsband reeds bestond voordat de erkend vluchteling naar België kwam) indien dit familielid geen *"officiële documenten"* noch *"andere geldige bewijzen"* heeft voorgelegd.

Uit artikel 12bis, §5, van de Vreemdelingenwet volgt tevens dat het ontbreken van officiële documenten inzake de voorgehouden aanverwantschapsband een noodzakelijk premisse vormt om rekening te kunnen houden met *"andere geldige bewijzen (...) met betrekking tot die band"*. In tegenstelling tot de algemene regel (cf. artikel 12bis, §6, van de Vreemdelingenwet) voorziet de wet voor familieleden van een erkend vluchteling niet dat het moet gaan om officiële documenten *"overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie"*.

Artikel 11, §1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt in dit kader overigens uitdrukkelijk als volgt:

"In het geval van de familieleden van een erkende vluchteling of van een vreemdeling die de subsidiaire bescherming geniet dan wel van een vreemdeling die tot een verblijf in het Rijk is toegelaten overeenkomstig artikel 57/45, met wie de bloed- of aanverwantschapsbanden al bestonden vóór hij het Rijk betrad, mag de beslissing niet uitsluitend worden gebaseerd op het ontbreken van de officiële documenten die de bloed- of aanverwantschapsbanden aantonen, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie."

De voormelde bepalingen vormen een omzetting van de Gezinsherenigingsrichtlijn.

Artikel 9 van de Gezinsherenigingsrichtlijn bepaalt als volgt inzake de gezinshereniging van vluchtelingen:

*"1. Dit hoofdstuk is van toepassing op gezinshereniging van door de lidstaten erkende vluchtelingen.
2. De lidstaten kunnen de toepassing van dit hoofdstuk beperken tot vluchtelingen wier gezinsband al vóór binnenkomst bestond.
3. Dit hoofdstuk laat de voorschriften betreffende de toekenning van de vluchtelingenstatus aan gezinsleden onverlet."*

Artikel 11, tweede lid, van de Gezinsherenigingsrichtlijn stelt:

*"1. Onverminderd het bepaalde in lid 2 van dit artikel is artikel 5 van toepassing op de indiening en behandeling van het verzoek.
2. Wanneer een vluchteling geen officiële bewijsstukken kan overleggen waaruit de gezinsband blijkt, nemen de lidstaten ook andere bewijsmiddelen inzake het bestaan van een dergelijke gezinsband in aanmerking, die overeenkomstig het nationale recht worden beoordeeld. Een beslissing tot afwijzing van het verzoek mag niet louter gebaseerd zijn op het ontbreken van bewijsstukken."*

Artikel 5, tweede lid, van de Gezinsherenigingsrichtlijn luidt:

“Het verzoek gaat vergezeld van documenten waaruit de gezinsband blijkt en documenten waaruit blijkt dat voldaan is aan de voorwaarden bepaald in de artikelen 4 en 6 en, indien van toepassing, de artikelen 7 en 8, alsook van gewaarmerkte afschriften van de reisdocumenten van de gezinsleden.

Teneinde bewijs voor het bestaan van een gezinsband te verkrijgen, kunnen de lidstaten desgewenst gesprekken houden met de gezinshereniger en diens gezinsleden en ander onderzoek verrichten dat nodig wordt geacht.”

Zoals de verzoekster aanvoert, heeft het Hof van Justitie in zijn arrest E. tegen Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie van 13 maart 2019 in de zaak C-635/17 uitlegging gegeven aan het voormelde artikel 11, lid 2, van de Gezinsherenigingsrichtlijn. De Raad benadrukt dat lidstaten hun nationale recht conform het Unierecht moeten uitleggen (zie HvJ 26 juni 2007, C-305/05, *Ordre des barreaux francophones et germanophone* e.a., pt. 28; HvJ 6 november 2003, C-101/01, *Lindqvist*, pt. 87). Bijgevolg moet artikel 12bis, §§ 5 en 6, van de Vreemdelingenwet richtlijnconform worden toegepast, en dit zoals uitgelegd door het Hof van Justitie.

In het voormelde arrest van 13 maart 2019 stelt het Hof onder meer het volgende:

“60 Wat de verplichtingen van de gezinshereniger en van zijn bij het verzoek om gezinshereniging betrokken gezinslid betreft, zij eraan herinnerd dat een dergelijk verzoek volgens artikel 5, lid 2, eerste alinea, van richtlijn 2003/86 met name vergezeld moet gaan van „documenten waaruit de gezinsband blijkt”. Artikel 11, lid 2 van deze richtlijn preciseert dat het om “officiële bewijsstukken” moet gaan en dat de lidstaat bij gebreke daarvan “andere bewijsmiddelen inzake het bestaan van een dergelijke gezinsband in aanmerking neemt”. Artikel 5, lid 2, tweede alinea van de richtlijn preciseert dat “teneinde bewijs voor het bestaan van een gezinsband te verkrijgen, de lidstaten desgewenst gesprekken [kunnen] houden met de gezinshereniger en diens gezinsleden en ander onderzoek verrichten dat nodig wordt geacht.

61 Zoals de advocaat-generaal in de punten 57 en 71 van zijn conclusie heeft opgemerkt, volgt uit deze bepalingen dat de gezinshereniger en zijn bij het verzoek om gezinshereniging betrokken gezinslid de verplichting hebben om met de bevoegde nationale autoriteiten samen te werken, met name om hun identiteit en gezinsband vast te stellen alsmede de redenen die hun verzoek rechtvaardigen, hetgeen inhoudt dat zij, voor zover mogelijk, de gevraagde bewijzen verstrekken en, in voorkomend geval, de gevraagde toelichtingen en inlichtingen verschaffen (zie naar analogie arrest van 14 september 2017, K., C-18/16, EU:C:2017:680, punt 38).

62 Deze samenwerkingsplicht impliceert derhalve dat de gezinshereniger of zijn bij het verzoek om gezinshereniging betrokken gezinslid alle relevante bewijselementen verstrekt om te beoordelen of de door hen aangevoerde gezinsband daadwerkelijk bestaat, maar ook dat zij antwoord geven op vragen en verzoeken daarover van de bevoegde nationale autoriteiten, dat zij zich ter beschikking van die autoriteiten houden voor gesprekken of andere onderzoeken en dat zij, wanneer zij geen officiële bewijsstukken kunnen overleggen waaruit de gezinsband blijkt, uitleggen waarom zij dat niet kunnen doen.

Onderzoek van de verstrekte bewijselementen en van de afgelegde verklaringen

63 Wat het onderzoek betreft dat de bevoegde nationale autoriteiten instellen naar de bewijskracht of de plausibiliteit van de bewijselementen en de verklaringen of uitleg die de gezinshereniger of het bij het verzoek om gezinshereniging betrokken gezinslid heeft verstrekt, verlangt de vereiste individuele beoordeling dat die autoriteiten rekening houden met alle relevante elementen, daaronder begrepen de leeftijd, het geslacht, de opleiding, de herkomst en de sociale positie van de gezinshereniger of van het betrokken gezinslid alsmede met de specifieke culturele aspecten, zoals eveneens gepreciseerd in punt 6.1.2. van de richtsnoeren.

64 Zoals de advocaat-generaal in de punten 65, 66, 77, 79 en 81 van zijn conclusie heeft opgemerkt, volgt hieruit dat deze elementen, verklaringen en uitleg ten eerste objectief moeten worden beoordeeld aan de hand van zowel algemene als specifieke relevante, objectieve, betrouwbare, precieze en bijgewerkte informatie over de situatie in het land van herkomst, daaronder begrepen met name de wettelijke bepalingen en de wijze waarop deze worden toegepast, het functioneren van de administratieve diensten en eventueel het bestaan van tekortkomingen in bepaalde plaatsen of voor bepaalde groepen personen.

65 Ten tweede moeten de nationale autoriteiten ook rekening houden met de persoon van de gezinshereniger of van zijn bij het verzoek om gezinshereniging betrokken gezinslid, met de concrete situatie waarin zij zich bevinden en de bijzondere problemen waarmee zij worden geconfronteerd, zodat de eisen die kunnen worden gesteld aan de bewijskracht of de plausibiliteit van de elementen die de gezinshereniger of het gezinslid verstrekt, met name om aan te tonen dat het niet mogelijk is om officiële bewijsstukken van de gezinsband over te leggen, evenredig moeten zijn en moeten afhangen van de aard en het niveau van de problemen waaraan zij blootstaan.

66 Volgens overweging 8 van richtlijn 2003/86 vraagt de situatie van vluchtelingen en personen die een subsidiaire bescherming genieten, immers bijzondere aandacht wegens de redenen die hen ertoe hebben gedwongen hun land te ontvluchten en die hun beletten aldaar een normaal gezinsleven te leiden. Zo wordt in punt 6.1.2 van de richtsnoeren eveneens gepreciseerd dat de bijzondere situatie van vluchtelingen betekent dat het voor hen vaak onmogelijk of gevaarlijk is om officiële documenten in te dienen of contact op te nemen met de diplomatieke of consulaire instanties van hun land van herkomst.

67 Bovendien volgt uit de voorgaande overwegingen dat die nationale autoriteiten, indien de gezinshereniger de op hem rustende samenwerkingsplicht overduidelijk niet nakomt of indien op basis van objectieve elementen waarover de bevoegde nationale autoriteiten beschikken, duidelijk blijkt dat het om een frauduleus verzoek om gezinshereniging gaat, zijn verzoek mogen afwijzen.

68 Is echter geen sprake van dergelijke omstandigheden, dan moet het ontbreken van officiële bewijsstukken waaruit de gezinsband blijkt en het eventuele gebrek aan plausibiliteit van de daarover gegeven uitleg, eenvoudigweg worden aangemerkt als elementen waarmee rekening moet worden gehouden bij de individuele beoordeling van alle relevante elementen van het geval en zijn de bevoegde nationale autoriteiten niet vrijgesteld van de in artikel 11, lid 2, van richtlijn 2003/86 opgenomen verplichting om rekening te houden met andere bewijzen.

69 Zoals eveneens in herinnering gebracht in punt 6.1.2 van de richtsnoeren, bepaalt artikel 11, lid 2, van die richtlijn immers expliciet, zonder dat daarbij sprake is van een beoordelingsmarge, dat het ontbreken van bewijsstukken niet de enige reden mag zijn voor de afwijzing van een verzoek en dat de lidstaten in dergelijke gevallen verplicht zijn om rekening te houden met andere bewijzen van het bestaan van een gezinsband.”

De verzoekster voert bij de uiteenzetting van het vierde middelonderdeel aan dat uit niets blijkt dat de verweerder de objectieve informatie over haar land van herkomst, Eritrea, heeft geconsulteerd bij het besluit om het document 'Confirmation of marriage', dat op 17 maart 2016 werd afgeleverd door de 'Sharia Court of Ghinda', niet te aanvaarden als bewijs van de aanverwantschapsband. Zij zet in haar enig middel tevens uiteen, en kan hierin worden gevolgd door de Raad, dat de aanvraag enkel en alleen wordt afgewezen omwille van het gebrek aan documentair bewijs van de huwelijksband. De Raad wijst er in dit verband nog op dat aan de verzoekster geen fraude of een gebrek aan samenwerking wordt verweten en dat evenmin wordt betwist dat de verzoekster en de heer M. S. O. zich hebben beroepen op een huwelijksband die dateert van voordat de heer M. S. O. naar België is gekomen.

De verzoekster betoogt dat er bij de beoordeling van de documentaire bewijsvoorwaarde geen rekening werd gehouden met de context en de (huwelijks)voorwaarden naar Eritrees recht en met het juridische en sociale gewicht van een religieus huwelijk. Zij geeft tevens, en zulks op goede gronden, aan dat hieromtrent in de bestreden akte niet wordt gerefereerd aan de toepasselijke wettelijke bepalingen van Eritrees recht. De verzoekster stelt dat de verweerder ten onrechte vertrekt vanuit de nationale context van huwelijken in België zonder haar origine, haar cultuur en de situatie van gedwongen migratie in rekening te nemen.

In de punten 64 en 65 van het hierboven geciteerde arrest E. tegen Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie van 13 maart 2019 heeft het Hof van Justitie inderdaad uitgelegd dat het bestuur bij het onderzoek naar de bewijskracht of de plausibiliteit van de bewijselementen een individuele beoordeling moet doorvoeren, waarbij rekening wordt gehouden met alle relevante elementen, waaronder onder meer de herkomst van de gezinshereniger of van het betrokken gezinslid alsmede met de specifieke culturele aspecten. Hieruit volgt dat de voorgelegde stukken en verklaringen ten eerste objectief moeten worden beoordeeld aan de hand van zowel algemene als specifieke relevante, objectieve, betrouwbare, precieze en bijgewerkte informatie over de situatie in het land van herkomst, daaronder begrepen met name de wettelijke bepalingen en de wijze waarop deze worden toegepast, het functioneren van de administratieve diensten en eventueel het bestaan van tekortkomingen in bepaalde plaatsen of voor bepaalde groepen personen.

De verweerder heeft zich op de volgende vaststellingen gebaseerd om verzoeksters visumaanvraag te weigeren:

“Overwegende dat ter staving van de huwelijksband een 'Confirmation of marriage' dd. 17/03/2016 werd voorgelegd, afgeleverd door de 'Sharia Court of Ghinda'.

Overwegende dat dit document geen conforme huwelijksakte betreft maar een document afgeleverd door Sharia Rechtbank van Ghinda met betrekking tot het religieuze huwelijk. Overwegende dat het dossier bijgevolg geen bewijs bevat dat het religieuze huwelijk werd erkend door de burgerlijke instanties.

Overwegende dat dit document eveneens niet kan aanvaard worden als 'ander geldig bewijs' daar de vermeende huwelijksdatum niet overeenstemt met de informatie in het administratief dossier. Immers, de referentiepersoon verklaarde in zijn asielaanvraag dd. 26/06/2023 op eer en geweten dat hij met betrokkene zou zijn gehuwd in 2016. Echter maakt dit document duidelijk melding van een huwelijksdatum van 07/09/2014, zijnde 2 jaar eerder.

Overwegende dat op basis van het bovenstaande oordeelt onze dienst dat de authenticiteit van dit document niet gewaarborgd kan worden.”

De verweerder stelt aldus dat de voorgelegde akte geen conforme huwelijksakte betreft maar een document afgeleverd door Sharia Rechtbank van Ghinda met betrekking tot het religieuze huwelijk en merkt op dat het

dossier derhalve geen bewijs bevat dat het religieuze huwelijk werd erkend door de burgerlijke instanties. Deze motieven houden, ondanks het gegeven dat de terminologie “*officiële documenten*” niet wordt gehanteerd, onmiskenbaar in dat de verweerder de voorgelegde akte “*Confirmation of marriage’ dd. 17/03/2016*” niet als een officieel document beschouwt in de zin van artikel 12*bis*, §5, van de Vreemdelingenwet. Gelet op de voorgaande toelichtingen, maken deze vaststellingen op zich het determinerende weigeringsmotief uit dat voorafgaat en primeert op de verdere vaststelling dat diezelfde akte evenmin als een “*ander geldig bewijs*” kan worden aanvaard.

De Raad stelt evenwel samen met de verzoekster vast dat noch uit de bestreden akte, noch uit het administratief dossier, blijkt dat de verweerder bij zijn beoordeling van de officiële bewijswaarde van de door de Sharia Rechtbank afgeleverde akte ter bevestiging van het religieus huwelijk van de verzoekster en de referentiepersoon, de Eritrese context en de Eritrese wettelijke bepalingen heeft onderzocht om te komen tot het besluit dat deze akte op zich, bij gebreke aan bewijs van erkenning door de burgerlijke instanties, geen officieel bewijs uitmaakt van de aanverwantschapsband. De bestreden beslissing berust zodoende op een onzorgvuldige feitenvinding in het licht van artikel 12*bis*, §5, van de Vreemdelingenwet.

De verzoekster brengt ter zake een onderbouwde betwisting naar voor. Zij verwijst onder meer naar en citeert uitgebreid uit de Universitaire studie “*Marriage Law in Eritrea – Types and Methods of Proof*”, gepubliceerd op 24 juni 2018 (inventaris verzoekschrift, stuk 2). De Raad treedt echter niet op als feitenrechter en kan zich niet in de plaats van het bevoegde bestuur stellen om te oordelen of de door de verzoekster voorgelegde akte naar Eritrees recht en in de Eritrese context al dan niet een officieel bewijsdocument van het huwelijk uitmaakt. Dit neemt echter de vaststelling niet weg dat de verweerder, zoals hoger toegelicht, geen zorgvuldig onderzoek heeft gevoerd naar de officiële bewijswaarde van dit document. Het verweer in de nota met opmerkingen is, wat dit betreft, naast de kwestie.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel is derhalve aangetoond.

Het enig middel is, in de aangegeven mate, gegrond en leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 14 januari 2026 tot weigering van de afgifte van een visum lang verblijf, wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig augustus tweeduizend zesentwintig door:

C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

S. VANDEVORST,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. VANDEVORST

C. DE GROOTE